

LJUBEZEN NA PRVI POGLED

Na vlak polnočni pohitel si,
skoraj bi ga zamudil.
Tam prvič videla sem prodorne tvoje te blede oči,
kot da bi strela me zadela, ne moram pogledati od njih.

Od tistega večera povsod se mi pred nosom prikažeš.
Hočem roke tvoje tople prijeti,
a vedno se iluzija tvoja iznakaže.

Obup se me drži za vratom,
ne morem več normalno spati.
žalost mi sledi podnevi,
ponoči mi spanca brani.

Ravno sem te že pozabila,
stisk prsi mi je opustil,
na vlak polnočni sem stopila,
in ti kmalu za mano.